המלך משתעשע

חי פעם מלך שהיה לו משעמם מאוד. כך קורה למלכים. רק למי שמסתכל מבחוץ נדמה שאצל המלכים הכל ממש טוב ויפה - ארמון גדול מלא משרתים, אוכל ומשקאות טעימים. אבל אילו שאלתם מלך כלשהו "האם הכל באמת טוב לך כל כך, הוד מלכותך?" הוא היה מודה בהסתר:
"לגמרי לא!"
ואכן המלך הזה, שקוע עמוק במחשבה, ניגש פעם אל החלון באולם הראשי שלו ואמר:
"אוך, כמה נמאס לי כבר למלוך!"
ברחוב, ממש מול החלון, נפרש יריד. הייתה שם סחרחרת שהסתובבה לצלילי מוסיקה, והיו מאה דוכנים שונים, עמדות ירי, מוכרי ממתקים, אוהלים עם אנשים מאוד שמנים ומאוד רזים, ועם תנינים של ממש. והכל סביב רעש וצלצל, מכל מקום נשמע "טרה-לה-לה" ו"טיר-לי-לי" וממש אי-אפשר היה לעבור מרוב הקהל.
"אך" חשב המלך "הייתי עכשיו אוכל סופגניה ונוסע על סחרחרת. חבל שאסור לי."
ובאמת הוא לא יכול היה ללכת לשם כי ראשית, למלכים אסור להסתובב סתם בירידים, כדי שהנתינים לא יאבדו כבוד אליהם. ושנית, כי המלכה תמיד אמרה שיריד זה משהו מכוער. המלכה מעל הכל אהבה לעמוד, בארשת חשיבות, על מדרגות הארמון בזמן תהלוכה

חגיגית, וכל דבר שמח חשבה למעשה מטופש.
"ואם אצא בהסתר?" חשב המלך, ובאותו הרגע ראה מנקה ארובות שעבר לא רחוק, לבוש בגד שחור, עם סולם קטן ומברשת גדולה ביד.
"הי! מנקה ארובות!" קרא המלך.
"בבקשה, הוד מלכותו" ענה האיש.
"אולי תשאיל לי ליום אחד את הבגד שלך? אחזיר לך אותו עוד הערב."
"ובמה אני אלך עד אז?" שאל מנקה הארובות.
"תוכל בינתיים לשבת כאן, באולם, לבוש במעיל המלכותי שלי ובכתר" אמר המלך "את הדלת תסגור במפתח, ואם יבוא איזה שר ויתחיל לדפוק, תקרא רק 'אני עסוק!'. אם תסכים, תקבל ממני

עשרה דוקטים זהב."
"טוב" הסכים מנקה הארובות ותוך רגעים ספורים המלך ירד בסולם מחלון האולם, בבגד שחור מלוכלך ובכובע גדול על ראשו.
מנקה הארובות נשאר לבד. הוא התעטף במעיל הקטיפה המלכותי, שם

כתר על ראשו ואז הביט במראה.
"אוהו! כמה אני יפה" אמר לעצמו "יפה כל כך שממש חבל שאינני יכול להיראות לאשתי ולילדיי. ובעצם למה לא? ארוץ הביתה, מהר לשם ובחזרה."
והוא יצא, הסתיר את הסולם, ורץ הביתה לסמטה הקרובה. אנשים רבים ראו אותו, רצו אחריו ולחשו זה לזה:
"ראו, ראו, הרי זה המלך! הוא כנראה רוצה לבקר איזו משפחה ענייה. הנה, ראו, הוא נכנס לביתו של מנקה הארובות. בחור כארז המלך שלנו!"
תוכלו לתאר לעצמכם איך הופתעה אשתו של מנקה הארובות והילדים שלו כשהוא עמד לפניהם בבגד מפואר כזה. הם לא הפסיקו להביט עליו והוא ניגש לחלון ונפנף בידו להמון שהתאסף ליד ביתו.
ובאותו הזמן המלך בילה נהדר ביריד. הוא הסתובב בסחרחרת, קנה לעצמו לקקן ומקטרת לניפוח בועות סבון. אחר כך גלש במגלשת ושמח כל כך שהתחיל לרקוד ביחד עם אורחי היריד אחרים, ויחד אם כולם שר שירים בקול רם.
אך באותו רגע שהמלך רקד באחת הסמטאות, יד ביד עם שתי בחורות יפות, עברה שם הדוכסית שטקלברצלינסקה, גברת יהירה להחריד, שביקרה לעתים קרובות בארמון המלך כדי לרכל עם המלכה ולשחק אתה בשחמט. היא מיד הכירה את המלך, הביטה לו ישר בעיניים ושאלה:
"הילריוס, מה אני רואה?"

המלך נבהל, החוויר, עזב את הבחורות והסתתר בתוך ההמון. הוא מהר רץ אל הארמון ורצה להיכנס דרך חלון האולם הגדול, אך - הו איזה אסון! – הסולם נעלם! המלך המסכן לא ידע מה לעשות, ובסוף החליט ללכת לכניסה הראשית של הארמון. אך שם עמדו שומרים עם רמחים ופנים חמורות.
"תנו לי לעבור" ביקש המלך כמעט בבכי "אני המלך".
אך השומרים רק צחקו ואמרו:
"אתה מנקה ארובות מלוכלך. ברח מכאן מיד!"
המלך הלך משם נבוך, עבר דרך המון מבקרי היריד העליזים ולא ידע לאן לפנות. הוא הסתובב בעיר ללא מטרה עד שהגיע לסמטה קטנה, מלאה אנשים.
"שם המלך" אמרו לו והצביעו למעלה על הבית "הוא עומד בחלון ביתו של מנקה ארובות עני, המלך שלנו, הטוב, הנדיב, הדואג."
המלך הרים את ראשו וראה בחלון את מנקה הארובות במעיל הקטיפה המלכותי וכתר על ראשו. עכשיו כבר לא אבד רגע אלא נכנס לבית, רץ במדרגות לקומה העליונה ואמר:
"תחזיר לי מיד את המעיל ואת הכתר, איש סורר!"
אבוי! כמה שנבהל מנקה הארובות באותו הרגע.
"הוד מלכותו" אמר בהכנעה "אנא, סלח לי, לא יכולתי להתאפק ולא להראות את עצמי למשפחתי."

הילדים פקחו חזק עיניים כשראו איך אבא שלהם מחליף בגדים עם המלך, ואשתו של מנקה הארובות הכינה מהר קפה למלך, כדי לפייס אותו.
והמלך לא נעלב ולא כעס. הוא נשאר עוד זמן מה כדי לשוחח עם בני המשפחה ואחר כך מהר חזר לארמון, עטוף במעיל שלו. בדרך הוא הספיק לתת מכות על הישבנים לשומרי הכניסה לארמון, כפי שזה הגיע להם, ואחר כך נכנס במדרגות ראשיות. הוא שמח כל כך להיות שוב בבית שכלל לא הקשיב למלכה, שכעסה אחרי ששמעה מהדוכסית שטקלברצלינסקה על הפגישה עם המלך בעיר.
"הייתי זקוק להתבדר" אמר להן המלך "ולא נדבר על זה יותר."
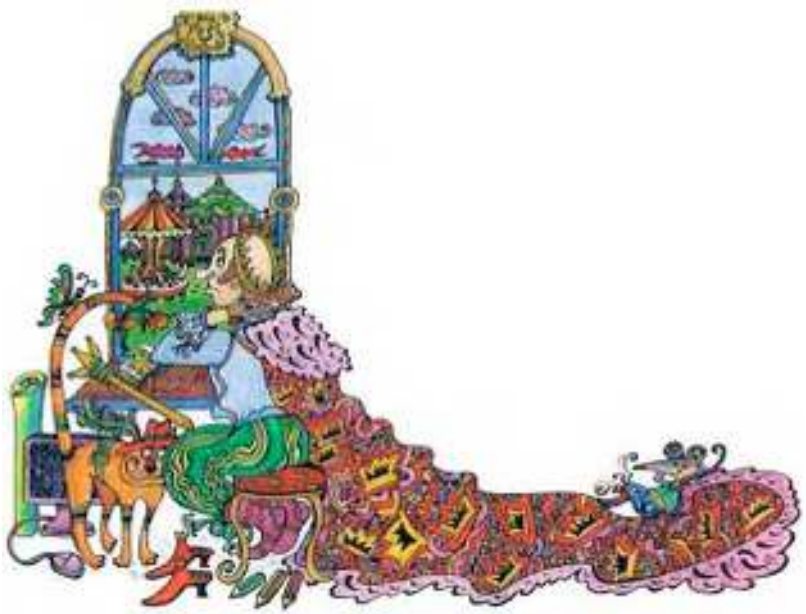
הוא אמר זאת כל כך בתוקף שאי-אפשר היה להתווכח יותר.
באנחה כבדה חזר המלך לאולם הגדול, לקח ביד את השרביט והתחיל למלוך בכוחות מחודשים.
"היה לי יום טוב" אמר לעצמו "אבל יותר לא אעשה דבר כזה."
זה מה שקרה פעם למלך שהתחשק לו לצאת ליריד.